

Agentura Radost, pomoc potřebným

Agentura radost, pomoc potřebným je formálně součástí sociálních programů občanského sdružení RADKA – rodiče a děti Kadaně. Agentura poskytuje poradenství a podporu osobám se zdravotním postižením a znevýhodněním a jejím rodinným příslušníkům. Předává jim potřebné informace, přispívající k řešení jejich nepříznivé situace a pomáhá jim při uplatňování práv, oprávněných zájmů a při obstarávání osobních záležitostí – včetně hledání vhodného zaměstnání. V rámci agentury rozvíjí svou činnost Jiří Šedý (s Downovým syndromem), v současnosti malíř, spisovatel a neúnavný zástavce a zástupce (v zahraničí se užívá v této souvislosti termín ambassador, i u nás někdy ne zcela významově přesně překládán jako vyslanec) lidí s postižením. Agentura Radost, pomoc potřebným vyhláší letos již třetí ročník soutěže **Nejsem na světě sám** (str. 8). Jirka Šedý, s podporou a odbornou garancí své matky, paní PhDr. Vlasty Šedé připravuje a zúčastňuje se různých akcí s osvětovým významem (besedy, výtvarné dílny) pro školáky, nejenom v Kadani (viz také www.ovecka.eu). Součástí agentury je pracovní skupina INkluze, je to tréninková činnost, kde se dospělí lidé s postižením připravují na zapojení do běžného, nikoliv chráněného pracovního procesu.

Více informací: www.mesto-kadan.eu, odkaz *služby*, odkaz *agentura Radost, pomoc potřebným*

Beseda se školáky

V pedagogicko - psychologické poradně v Teplicích uspořádali výstavu mých obrazů. Byl jsem tomu moc rád, protože do této poradny chodí hodně lidí. Rodiče se svými dětmi, kteří potřebují poradit. Učitelé z různých škol, kteří se zde

dále vzdělávají a další a další, kteří potřebují v něčem poradit. A tak moje obrazy mohou uvidět různí lidé a především ti, kteří se zabývají a radí rodičům, kteří mají i děti s postižením.

Říkal jsem si, že třeba i v mých obrazech naleznou lidé nějakou radu, poučení nebo zajímavou myšlenku. Nebo je moje obrazy alespoň potěší a povzbudí a bude se jim třeba lépe pracovat a radit. Protože do poradny si lidé určitě chodí pro radu nebo radu rozdávají.

Pana doktora Lišku, který se hodně zajímá o umění a vzdělávání, napadla hodně zajímavá myšlenka. Uspořádat pro žáky základní školy besedu se mnou, abych jim předal zkušenosti ze své výtvarné a literární činnosti. Moc mne to potěšilo, ale uvědomil jsem si, jak je důležité pečlivě se na besedu připravit. Vždyť do jakého světla se postavím já, tak mnozí v budoucnu budou nahlížet na postižené děti i dospělé lidi. Až se mi podlomila kolena, když jsem si to všechno uvědomil. Potom jsem si ale řekl, že nejlepší je, když budu přirozený a uklidnil jsem se.

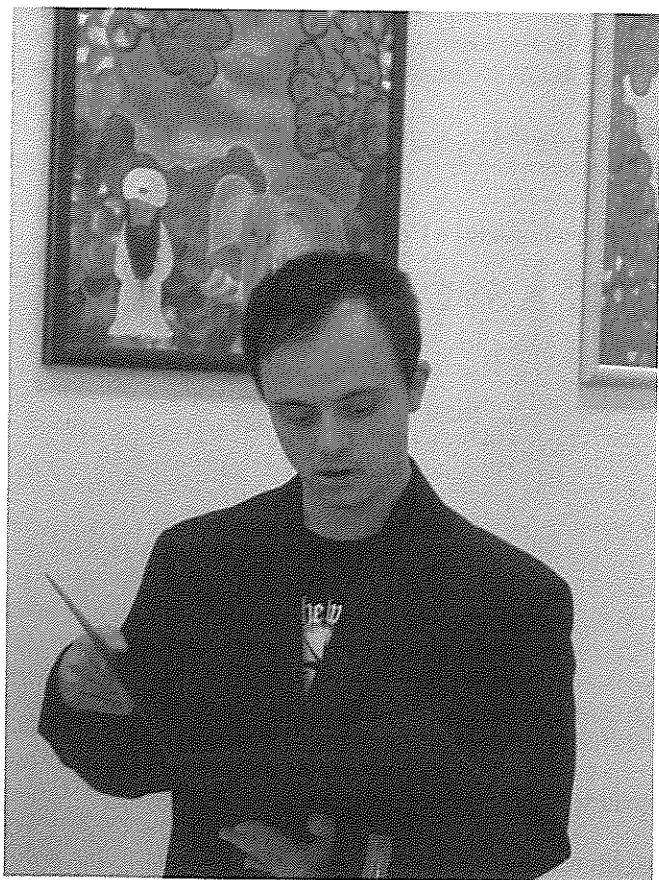
Na besedu jsem se ale pečlivě připravil, protože jsem se dozvěděl, že přijdou děti ze dvou škol, a že budeme mít tedy dvě besedy. Jedna bude pro děti z prvního stupně a druhá pro skoro již dospělé, z druhého stupně. Maminka mi říkala, že pro „puberťáky“ z druhé skupiny to bude těžší a že už budeme trochu unavení, ale já jsem se těšil především na dívenky.

První beseda s mladšími dětmi byla moc přímová. Přišla menší skupinka, kterou doprovázela moc a moc sympatická paní učitelka. Děti si se zájmem prohlížely moje obrazy a říkaly si, který se jim nejvíce líbí. Zjistil jsem, že klukům se nejvíce líbil obraz Tornádo a dívenkám obraz Tanečnice. Potom následovala beseda. Tak jsem dětem vypravoval o všem, co mne baví, jak maluji, o svých knížkách, zkrátka o svém životě a svých pocitech a maminka pustila CD, které měla připravené z mých fotek od doby, kdy jsem byl miminko až do doby, kdy jsem chodil do školy. Občas něco přečetla z mých knížek.

Co bylo hodně milé a překvapilo to i paní učitelku, že děti celou dobu pozorně poslouchaly a hodně se mě ptaly na různé věci. Byl tam i kluk Tomáš, který prý dost zlobí a neposlouchá, ale on byl úžasný. Hodně se ptal a dával mi zajímavé otázky, tak jsem podle toho poznal, že ho to moc zajímá. A na závěr nás paní učitelka pozvala do školy, abychom s dětmi malovali. Tak ještě pojedeme jednou malovat s dětmi na ZŠ Na Stínadlech, v Teplicích. A na to se moc těším.

Malou chvíli jsme si odpočinuli a přišla druhá skupina. To byli ti starší. Někteří kluci byli hodně velcí a těchto lidiček přišlo opravdu hodně. Hned jsem si všiml, že většina těchto velkých žáků se tak nějak chladně a s malým zájmem dívala na moje obrazy. Prostě obrazy přešla, jen se tak lehce na obrazy podívala, a pouze jen několik z nich projevil větší zájem. Až mne zamrazilo a vzpomněl jsem si na slova maminky, že to s těmito „puberťáky“ bude těžké. Potom jsem se uklidnil a řekl si, ať to dopadne jak dopadne, že budu v klidu a pohodě.

Byl jsem moc rád, že tady začala mluvit maminka. Vypravovala o tom, že v přírodě se vyskytují určité zvláštnosti, které ale člověka obohatí a že je to tak i mezi lidmi. Já jsem zatím pokukoval po dívenkách, ale nevynechal jsem ani kluky. A jak jsem tak pozoroval, tyto kluky i dívenky začínali projevovat zájem. To jsem jim poznal na očích. A potom jsem za-

Jiří Šedý otevírá výstavu svých obrazů v Teplicích (foto: A. Kopecká)